

tjen folket

SEPTEMBER/OKTOBER 1988

Valgfront - topplanstaktikk eller massebevegelse?

Skal en brei valgfront ved stortingsvalget få vind i seila må den bæres fram av en aktiv grasrotbevegelse. Det er nødvendig med samtaler med nøkkelpersoner i ulike miljø sånn det holdes på nå fra dem som leder partiets valgarbeid i de enkelte fylkene. Nå er det om å gjøre å få en politisk bredde med en viss tyngde bak de enkelte fylkesinitiativene. Det er helt nødvendig å få de 10 - 15 navna i hvert fylke som viser bredde og oppslutning om en brei valgfront. Men det aleine skaper ingen bevegelse og vil ikke sanke tusenvis av stemmer.

Det avgjørende for valgfrontens sjebne vil være hvor mange folk som slutter opp aktivt om fronten og som blir med i arbeidet. Kvinneinitiativet i Oslo fikk en pangstart med nesten 600 på det første åpne møtet. Det var kjempeflott, og sier noe om mulighetene. Hva er det mulig å få til på de enkelte stedene? Et RV-møte i Kirkenes satte opp ei liste på ca 40 navn som skulle snakkes med. Sånn bør andre steder også gå fram. Det er mulig å få oppslutning og entusiasme for en samling av folk på venstresida rundt ei bra politisk plattform. Uten bevegelse på grunnplanet vil valgfronten bli mislykke. Med det vil den kune rive med tusenvis av folk i aktivitet, skape politiske debatter, og sørge for å få valgt inn både kommunister og andre prog-

ressive på Stortinget.

OM DISKUSJONENE I PARTIET

Diskusjonene i partiet viser stor oppslutning om den nye valglinja som SK har gått inn for. Samtidig er det en del kritikk av partidemokratiet og av noen spørsmål angående fronten.

Det var lagt opp til at alle partiavdelinger skulle diskutere spørsmålet om valgfront før 1. juni. Diskusjonsopplegget og forslaget om brei valgfront sto i TF for november/desember -87. Det har vært flere artikler etterpå i TF som har begrunna forslaget. Men få avdelinger hadde diskutert valgfront før sommeren. For mange kom SKs vedtak om å gå inn for en brei front som sto i KK 17. og 18. juni som en fullstendig overraskelse. I ettetid kan vi si at SK gjorde for lite for å sikre diskusjonene i partiet før den fatta vedtak.

I tida etter at SKs vedtak sto i KK har mange avdelinger diskutert valglinja, og det er diskutert på distriktskonferanser. Disse diskusjonene viser stor oppslutning om SKs vedtak. Det er et lite mindretall som er skeptisk til eller mot en brei valgfront.

KVINNELISTER?

Det har blitt mye diskusjon om

kvinnelister etter Kvinneinitiativet i Oslo. Siri Jørgensen har begrunnet SKs syn i KK, så vi skal ikke gjenta hele argumentasjonen her, bare kort slå fast det viktigste. SKs linje er at partiet skal jobbe for en bred valgfront av begge kjønn til valget neste år, og går i mot at vi skal jobbe for egne kvinnelister. Det er nå et arbeid i gang både blant menn og kvinner, og dette arbeidet må utvikles. Det er viktig å fortsette arbeidet med Kvinneinitiativ; vi er for slike initiativ i alle fylker. Det trengs et særegnt arbeid blant og av kvinner for at kvinner skal få makt, legge premisser for arbeidet, få fram kvinnelige kandidater og få en valgfront med kvinneprofil. Partiets målsetting med kvinneinitiativene skal være å få dette til innad i en valgfront av begge kjønn.

POLITISK PROGRAM

Det har vært en del kritikk av at det har vært for liten diskusjon om hva slags program en bred valgfront bør ha. Ja, det har blitt for lite diskutert. Det burde vært diskutert mere hvilke saker som bør stå i fokus, og hva partiet kan godta og ikke godta. Men samtidig har det vært nødvendig å diskutere hovedlinjene for dette arbeidet, vært nødvendig å diskutere om det er et mål og om det er mulig å samle folk fra de ulike samfunnsmessige beve-

gelsene - fagopposisjonen, kamper for velferdsgodene, miljøbevegelsen, anti-rasisme, internasjonal solidaritet, distriktsopprør, mot EF.

Det politiske programmet må være et minimum som folk kan samles på. Ut over dette minimumet må dem som slutter opp om fronten, ha frihet til å stå for sine saker og meninger. RV-lederen har lagt fram forslag til et slikt minimumsprogram i KK. Kvinneinitiativet foreslo også et politisk program. Vi trenger diskusjoner om dette, samtidig som vi jobber for å trekke med de folk som skal gjøre valgfronten mulig.

PARTIAVDELINGA ER NØKKELEDDET

Sjøl om de fleste partiavdelingene har diskutert valglinja, vil vi oppfordre til videre diskusjoner om valgfronten. Det er nødvendig å diskutere argumentene for og i mot en bred valgfront, spørsmålet om kvinnelister er aktuelt å diskutere en del steder der det er uenigheter om partiets linje, og ikke minst er det nå viktig å diskutere mulighetene og hva som skal gjøres lokalt. Bare dersom partiavdelingene blir ei kraft i arbeidet for en bred valgfront, kan det bli en bevegelse som kan føre til stor oppslutning, og som partiet kan høste mye av.

SKAU-medlem

ØKONOMI:

JA til innsamlings- og lotteriparti!

I forbindelse med jobbinga med lotteri og innsamling har jeg hørt en del kommentarer av typen: «Skal nå AKP bli et innsamlings- og lotteriparti?». Slike synspunkt er medvirkende årsak til at det en del sted ikke drives innsamling og lotteri.

Mitt svar på det spørsmålet er er uforbeholdent: **JA, vi skal bli et innsamlings, lotteri, støttering..... parti!** Jeg utfordrer noen av dere som er imot innsamling og lotteri til å komme på banen:

1. Hvordan tenker dere at AKP skal kunne løse de store oppgavene vi har stilt oss uten å øke inntektene drastisk. Og dersom dere er enig i at vi må ha mer inntekter:
2. Hva er deres tanker om hvordan vi kan skaffe disse midlene uten innsamlinger, lotteri, støttering, kontingent og andre inntektskilder basert på at vanlige folk bidrar?

La oss få en åpen politisk kamp istedet for stille sabotering!

Skal vi lure folk til å støtte oss?

Jeg har også vært borti innvendinger av typen "kommunistiske parti må være mot hasard" og " Vi er mot å

lure folk til å gi oss penger gjennom lotteri"

Jeg syns ikke slike innvendinger holder:

For det første: Hasard er pengespill, altså noe helt annet enn vårt lotteri! Lotteri oppfatter jeg som en av de viktigste inntektskildene for alle folkelige organisasjoner. Lotterier er en del av den norske folkesjela. Det er en del av kulturen på arbeidsplassene å ta lodd. Når arbeidskameratene kommer med lodd for idrettslag, skolemusikk, eller hva det nå er så tar folk lodd. Like mye for å være med på å gi disse tiltakene livsmulighet, som for å vinne.

De tradisjonelle innsamlingene våre har vært bra, og gitt oss muligheten til å satse på områder vi ellers ikke kunne klart, ikke minst gjelder dette dagsavis KK. Men innsamlinger retter seg mot en snevrere gruppe sympatisører og venner enn et lotteri. I virkeligheten har det aller meste av innsamlingsinntektene kommet fra partimedlemmene sjøl. Lotteriet gir oss muligheten til å gå breiere ut. Og det har betydning ikke bare økonomisk: Jeg er overbevist om at svært mange av de som tar lodd også tar et lite politisk skritt nærmere oss, gjennom at de - kanskje for første gang i sitt liv - bidrar økonomisk til AKP.

Jeg sier ikke at vi skal kutte innsamlingene. Tvert imot: vi bør ha både innsamling og lotteri, nettopp fordi de delvis henvender seg til forskjellige grupper. I år har dessverre innsamlinga kommet for mye i skyggen av lotteriet.

Klarer vi ny 80-tallsrekord?

Årets lotteri/innsamling kommer sannsynligvis til å gi et bedre resultat enn noen av innsamlingene i mellomvalgår på 80-tallet, ja kanskje bedre enn noen av valg-innsamlingene også (RVs innsamling og lotteri i 1987 er rekorden hittil med kr 821000). Pr. 10.9 er det sendt ut lodd som svarer til en inntekt på 750.000.

Og det burde være mulig å komme høyere: Når vi analyserer de enkelte fylkene og kommunene, er forskjellene store: enkelte kommuner har bidratt med langt mindre i lotteriet enn det de normalt har bidratt med i innsamlinger, det finnes lag som ikke har bidratt med en krone! Og vi vet at mange steder er det noen få helter som står for resultatet!

Da må vi spørre hvorfor?

- Er det så at dere er mot lotteri? I så fall er det ingenting i veien for å gi til innsamlinga!

- Syns dere det er vanskelig å få tid til å selge lodd? Likevel kan dere vel ta noen lodd sjøl i det minste?

Ta det opp i laget, oppsummer hvor mye dere har solgt eller bidratt med til nå: Er dere fornøyd? Hvis ikke: gjør noe med det! Hvis dere er uenig i at vi har lotteri, eller formen på det: Brenn ikke inne med innvendigene, reis politisk kamp rundt økonomiarbeidet til partiet!

Økonomiarbeidet er så viktig at det må være en kollektiv sak, som alle interesserer seg for og bidrar til.

AKP- og RV-lotteriet er kommet for å bli!

Jeg mener det har vært et uttrykk for sektarisme (og manglende forståelse for økonomiens betydning) at vi ikke for lenge siden har etablert lotterier som en del av vårt løpende inntektsarbeide. Vi trenger mer penger, men vi kan ikke bare øke bidragene fra medlemmene. Lotteri gir medlemmene muligheten til å mobilisere andre til å bidra, og ikke ta alt fra egen lomme.

Men det tar tid å opparbeide og innarbeide nye inntektskilder. Det gjelder også lotteriet: Medlemmene skal lære seg å selge lodd, erfare at det går greit. Laga må etablere det som en del av arbeidet. Derfor er resultatet i år er flott. Det peker i riktig retning og vil sikkert bli enda bedre neste år.

Kåre, ØKU

Et lite gjennombrudd:

Bortimot halvdelen av partidistriktene planlegger folk på dagtid i 1989.

Det er tydelig at noe har skjedd. Da vi lanserte høstens støttingkampanje i juni kjente vi ikke til noen konkrete planer om ansettelser e.l. I løpet av sommeren og høsten har så rapportene strømmet inn: Troms er igang, Nordland Nord, Møre, Telemark og Vestfold. Og Hordaland, Sør-trøndelag, Oppland og Østfold er i startgropa. Dette er flott. Det viser en vilje til satsing - til å snu en nedadgående tendens - som lover godt.

SK har vedtatt å bevilge tilsammen 350.000 i oppstartingsstilskudd til fylker som satser fra i høst av. I løpet av en toårsperiode skal denne støtten så erstattes av egne inntekter fra

støttering, lotteri og innsamling, studiemidler, RV-midler og kontingent.

Nå i høst skal de første fylkene gjøre et sprang framover med støttingen. De som virkelig satser i følge våre rapporter er Nordland Nord, Møre, Hordaland, Telemark og Vestfold. De fleste andre distrikt gjennomfører en begrenset kampanje, gjerne i en kommune eller for et begrenset antall lag. Til sammen er målsettinga 500 nye deltakere i støttingen i løpet av høsten. Hvis gjennomsnittsummen er 60 kr pr måned (hittil 78,- i snitt) blir dette en inntekt på 360.000 i året, vi begynner da å nærme oss en årsinntekt på en halv million fra støttingen.

○

Hvordan verve medlemmer til støttingen?

Gjennom det lille som er gjort til nå for å verve medlemmer i støttingen for AKP har vi gjort noen erfaringer som kan være bra å ta med seg:

Hovedmetoden for å få deltakere: spør venner av partiet.

All erfaring til nå er at det er ganske lett å få venner av partiet til å tegne seg for fast støtte. Jo mer konkret formålet er, jo lettere er det: Hvis vi allerede har en ansatt, hvis lokalene som skal finansieres står der, vil flere bidra med større summer.

Hovedproblemet: å få partimedlemmene til å spørre

Det vanlige problemet: Mange kvier seg for å spørre folk om penger, mange er nedlesset i andre oppgaver, osv. osv. Kort sagt, sjøl om oppgaven blir stilt, så skjer det lite. Å få til en kampanje dreier seg altså om å få partimedlemmer til å oppsøke folk og spørre. Så enkelt, og så vanskelig.

Hvordan gå løs på hovedproblemet?

1. Politisk mobilisering av partiet

Det betyr først og fremst: Formålet må være grundig diskutert, og ha støtte fra partimedlemmene: Hvorfor trenger fylkespartiet penger? Hva er det vi skal få til gjennom inntektene?

2. Metode: Skal alle spørre, eller bare noen få helter?

Som i idretten gir kombinasjonen av bredde og topp de beste resultatene. På et sted med noen få lag kan en metode være å danne en støtgruppe med et par medlemmer fra hvert av laga. Denne støtgruppa er elitetrop-pene i vervearbeidet.

Deres hovedoppgave må være å verve flest mulig deltakere sjøl, biopp-gaven å formidle sine egne erfaringer i laget aktivisere andre medlemmer gjennom det. **Unngå for all del at de som er mest drivende og entusiastiske for kampanja bruker mesteparten av kreftene på å organisere andre, og ikke får vervet sjøl.**

3. Organisatorisk oppfølging

vil i hovedsak si: Fordel folk til opp-søking, gjør konkrete avtaler om når de skal oppsøkes og når resultatet skal rapporteres.

4. Oppfølging med propaganda.

Kampanja vil bli fulgt opp i KK. Først og fremst gjennom formidling av planer og verveerfaringer fra de fylkene som satser. Vi kommer til å ha med en vervesøyle, og av og til offentliggjøre fylkesresultatene. Ta kontakt med den sentrale kamoanjeledelsen hvis dere har erfaringer eller planer dere ønsker at KK skal skrive om.

Kåre, ØKU

PARTIGRUNNPLAN:

Kurs for partiavdelinger.

DS i Vestfold har laga et kurs for partiavdelinger. Det er knytta til det å lage en plan for avdelinga, hvor både sjølve kurset og det videre arbeidet med gjennomføringa inngår i et opplegg for å utvikle avdelinga som en kommunistisk grunnorganisasjon.

Vi trykker her hovedinnledninga til kurset. Den viser innrettinga på kurset, hva forfatterne mener er viktige saker å jobbe med for å styrke

Avdelinger som vil vite mer om kursopplegget, eller vil bruke kurset, kan ta kontakt med partiet sentralt, eller direkte med DS Vestfold v/ Ellen S. H. tlf. 731.

SKOU

INNLEDNING OM BAKGRUNNEN FOR KURS I MEDLEMSSTYRT, MÅLRETTA, KOLLEKTIV AVDELINGSJOBING.

Innledningen vil prøve å gi noen svar på følgende:

1. Hva er galt med den gamle jobbmotoden og stilen i partiet?
2. Hvorfor er det helt nødvendig for partiet å endre jobbmotode og stil?
3. Hvordan kan denne forandringen komme i stand?

1. HVA ER GALT MED DEN GAMLE JOBBMETODEN OG STILEN I PARTIET?

Tenk deg ei avdeling på f.eks. 8 personer i en middels stor by. Oppgavene og mulighetene er store, det er nok av arbeid å ta fatt på. Og kommunistene i denne byen er medlemmer av et parti med stort og viktig mål: Å lede folk fram til et annet samfunnssystem; kommunismen. Dette målet kan og må vi bryte ned i delmål, stadier på veien til oppgave er sluttført. Før kommunismen er et faktum i Norge og i denne byen, må vi gjennom en kortere eller lengre periode med et overgangssamfunn som både har kapitalisme og kommunisme i seg, nemlig sosialismen. Forut for sosialismen har det foregått en revolusjon i landet, og i den førrevolusjonære tida har AKPerne spilt en uhyre viktig rolle i å bygge de revolusjonære kreftene på hvert sitt sted.

Det er her vi står nå og det er dette de 8 folka i denne byen skal jobbe med. Det er som sagt mye som rører seg i byen, klassekampen er konstant tilstedeværende. Nettopp fordi oppgavene er så store og alt mulig er så himla viktig gjør styret i avdelinga det styrer pleier å gjøre i AKP-avdelinger, de deler ut oppgaver mer eller mindre i tråd med folks ønsker og evner. Noen i avdelinga har god greie på politikk og de veit å argumentere for seg derfor blir det deres verden av viktige saker og prioriteringer som blir de rådende i avdelinga. Folk som er med i AKP er stort sett svært lojale og har mye god vilje og helt spesielle evner til å dra seg sjøl otter håret. Derfor blir det utretta en del bra arbeid.

I den siste tida har negative tendenser, bl.a. mange utmeldinger prega avdelingen. Nye medlemmer har aldri blitt verende særlig lenge. Gamle og nye konflikter har også kommet mer til overflata derfor er ikke klimaet så godt lenger.

Oppgavene folk har "fått" eller tatt seg til har sprikt i alle retninger - det er jo så mye som skal løses på kort tid. En jobber med Kvinnefronten, en jobber med lokalradio, en jobber med Palestina-arbeid, en er tillitsvalgt på sin arbeidsplass og jobber mye med fagforeningspolitikk. Det gjør en annen også i en helt annen fagforening. En er helt passiv i konkret praktisk jobbing, men elsker å fremme synspunktene sine på medlemsmøter, og elsker

Å diskutere høytravende teori. 2 er temmelig nyrekruttede.

De to nyrekruttede fikk raskt oppgaver de også, for det har styret og avdelinga lært at det er viktig å gi folk oppgaver raskt. Dermed sitter alle medlemmene i avdelinga på hver sin tue. Styret har som målsetting å fly rundt til alle medlemmene for å spørre dem hvordan det går, men det får de sjelden tid til

Det er også helt umulig å få det inn på avdelingsmøtene.

Styret har også fatta pointet med å lage plan. Avdelinga har derfor en pent oppsatt plan for det neste halve året. Plan over hva? Over møter naturligvis! Noen obligatoriske møter (de har heldigvis blitt færre etterhvert) noen møter om kampanjer som skal drives i partiet dette halve året (KK-kampanje pluss internasjonal uke f.eks.) et møte på 8.mars, et på tariffoppgjøret og et på 1.mai hvor arbeidet til 3 av medlemmene står i fokus. Bortsett fra disse siste møtene er møtetemaene totalt løstrevet fra medlemmenes praksis. Der hvor møtene berører medlemmenes praksis er det en orientering og gjennomgang samt noen lure ideer for deres enkeltvise jobbing.

For å oppsummere:

Avdelinga har ingen politisk plan.

Avdelinga har ingen konkret og nedskrevet målsetting for arbeidet, bare det som eventuelt måtte befinne seg i hodet til det medlemmet som har den og den oppgava.

Medlemmene har ikke sett oppgavene i en helhet og vurdert dem utfra en lengre strategi.

Medlemmene har ikke i samme grad deltatt i valg av oppgaver, og det har ikke blitt foretatt en analyse av avdelingens sterke og svake sider - hva en vil utvikle hos den enkelte og i avdelingen som helhet.

Avdelingen jobber ikke kollektivt.

Slik avdelingen jobber og fungerer trenger ikke medlemmene hverandre og de trenger ikke avdelinga

Noen som kjenner igjen beskrivelsen?

2.HVORFOR ER DET HELT NØDVENDIG Å ENDRE JOBBEMETODE OG STIL I PARTIET?

Ja, det burde vel være nok å gjenta at når avdelingen jobber på denne måten så trenger de ikke hverandre og ikke partiet. De er ikke egentlig med i partiet. Men disse argumentene er ofte ikke nok for å overbevise de mest hardnakka tilhengerne av denne jobbemetoden.

Kvinner og arbeidere generelt trenger å jobbe kollektivt:

Partiet består ikke lenger av unge studenter uten familieforpliktelser. Vi har innsett og oppsummert at de fleste av oss har mindre kapasitet enn før. Vi er ikke yrkesrevolusjonære, mange har fulltids og krevende jobber som suger av kreftene våre. Mange har mye hus-og omsorgsarbeid og ansvar i tillegg. Hvem rammes hardest? Jo, det er de kvinnelige medlemmene, og arbeiderne i partiet. Nettopp de gruppene som partiet i hovedsak bør bestå av! Mange hadde helt sikkert villet jobbe mer politisk og skolert seg mer. Det er ikke viljen det skorter på, men rett og slett tid.

Når tida er knapp er det lite du syns du får gjort, og det blir lite resultater som syns. Dermed er du inne i en negativ utvikling der du blir frustrert, lei og føler at du går tom. Hvis dette gjelder mange i avdelingen brer frustrasjonen seg og resignasjonen er nær. Hvor mye vits er det i å fortsette? Kanskje like godt å melde seg ut? Nettopp kvinner og arbeiderklasse-medlemmer trenger en annen måte å jobbe på. Mye av frustrasjonen kan løses ved at avdelinga jobber kollektivt. Da veit du at det lille stykke arbeid du makter å utføre er en del av et større hele. Dere er et arbeidslag til sammen der hver enkeltas krefter bidrar til å dra løsset i samme retning. Og da er det ikke så vanskelig å flytte hele vogna, og i tillegg er arbeidet synlig. Vogna står ikke på samme sted. En er et skritt nærmere målet, og du veit med deg sjøl at dette har du vært med å bidra til. Følelsen av å være B-medlem vil ikke bli så sterk.

Ny-rekrutterte trenger å jobbe kollektivt:

Det er bra at partimedlemmene utvikler seg til å bli sjølstendige og dyktige ledere. Men det er ikke gjort med et trylleslag den dagen medlemskapet er et faktum. Det har ofte forundra oss at det er slik det stort sett blir tenkt. Vi har ikke hatt for mye pedagogisk innsikt i dette partiet. Nye medlemmer har fått sin oppgave og kanskje en fadder, og dett var dett. Nettopp nye medlemmer trenger et fellellskap å jobbe i for å utvikle seg. De er mer avhengig av tryggheten det representerer enn mer garva medlemmer. Og ikke minst trenger nye (og forsåvidt alle) studier og skoloring knytta til praksis. Det er da også den beste måten å tilegne seg teori på.

De "ensomme heltene" trenger å jobbe kollektivt:

Den kan bli nokså ensomt på tua etterhvert, det kan i mange situasjoner være vanskelig å vite hva en skal gjøre, hvilken linje som er riktig, og noen ganger kan en gjøre så store feil at en rett og slett detter av tua på høyre eller venstre side og havner i grøfta med vonde sår. Selvfølgelig trenger alle partiet. Flere hoder med forskjellig kunnskap og erfaring tenker bedre enn ett. Vi har mye å lære av hverandre dersom vi vil og går inn for det. Menn og kvinner har mye å lære av hverandre fordi vi blir oppdratt til både å tenke forskjellig og å kunne forskjellig. Og de som mener de ikke trenger fellellskapet, men vil være helt, skal ikke få lov til det. For medlemskap i AKP betyr å rette seg etter vedtak fatta etter diskusjon. Det er ikke noe som bare skal foregå på toppen i partiet. Vedtak i avdelinga bør være like bindende. Alle trenger dessuten folk rundt seg som backer opp, og som kan være sikkerhetsnett når en av og til må gi seg ut på farlige sprang.

Avdelingene trenger en politisk plan:

Hva hjelper det med en møteplan på et halvt år eller et år når en ikke veit hva en vil oppnå med diskusjonene og studiene politisk? Og hva hjelper det å jobbe hardt og intenst hvis en ikke veit hva en vil oppnå med arbeidet? For mange kan det bli ørkesløst strev eller helt gale resultater. Et eksempel på det er at vi mister perspektivet på arbeidet og ender opp i økonomisme. Da er målsettinga lengre brød og ikke å få folk til å forstå at med dette samfunnssystemet er det heller lite vi kan regne med å oppnå av varige goder. Vi kjenner konkrete tilfeller der nye arbeid med f.eks. å redde en arbeidsplass førte til så store frustrasjoner når det mislyktes at de aktuelle medlemmene meldte seg ut.

Den politiske planen må både være langsiktig og kortsiktig. Den må ta hensyn til sentrale planer (vi er deler av et hele) til ytre forhold på det stedet vi jobber og til indre styrker og svakheter. Utviklingsmål av de enkelte medlemmene og avdelinga som helhet må bakes inn i planen.

Det er vårt inntrykk at mange avdelinger er preget av uklarhet når det gjelder hvilke oppgaver som skal løses, eller hva slags målsetting som skal realiseres. Uklar målsetting skaper uklarhet når det gjelder krav og forventninger til avdelinga og til det enkelte medlem. Det skaper lett splittelse innad, og resultatene som oppnås er tilfeldige.

Avdelingene må utvikle et godt indre klima, der alle medlemmer er likeverdige:

Vi tror at utvikling forutsetter medinnflytelse og deltakerstyring.

Den gjengse metoden når avdelinger har skullet legge planer for arbeidet sitt har vært at styret legger fram et forslag som de har klekt ut på kammeret. Kanskje har medlemmene fått dette før møtet og kunnet forberede seg. Som regel har noen gjort det og fremmer forslagene sine med stor styrke, mens andre sier lite eller ingen ting. Vi er snille i dette partiet og tar hensyn til de forsiktige sjelene. Kanskje vi til og med tenker at det er ikke sikkert de har gjort seg opp noen mening. (Alle har jo ikke like høyt nivå!) Dermed er vi ved poenget: Alle medlemmene er ikke delaktige i utforming av plan, samtidig som vi forlanger at alle skal være med på gjennomføringa. Og om alle bidrar til gjennomføring er det garantert at de som har deltatt mest i planleggingen også er dem som vil ha størst entusiasme for å sette den ut i livet. Det er enkel psykologi.

Nettopp den kollektive jobbemetoden forutsetter likeverdig deltakelse helt fra starten av arbeidet.

Likeverdighet er stikkord for en nødvendig diskusjon i partiet. Hva betyr likeverdighet? At alle skal gjøre de samme tingene og like mye? At alt skal være likt? Nei. Det betyr at vi alle trenger hverandres tanker, erfaringer og kunnskap. Vi trenger folks forskjellige måter å se tinga fra og forskjellige måter å gjøre tinga på. Alle kan bidra på sin måte. Ulikhet er verdifull når vi har blitt enige om å trekke sammen.

Vi mener ikke med dette å si at alle folk har noe i partiet å gjøre for alle er jo like mye verdt. Vi tror også at det er folk med i partiet i dag som ikke burde vært der. Men forutsetter vi at de som er med i avdelinga burde være der, da er det et mål at alle er likeverdige deltakere, alle trengs.

Betyr så det at vi må slutte med medlemsvurdering og aldri mer snakke om "nivået" til folk? Nei. Selvfølgelig må vi vurdere folks sterke og svake sider for å få i stand utvikling, og alle passer ikke like godt til alle jobber. Hvem som skal ta oppgava må være gjenstand for vurdering. Noen ganger er det riktig å bygge videre på styrkene andre ganger kan det være nyttig å utvikle svakhetene.

Når det gjelder "nivået" til folk, har dette i mange tilfeller blitt blanda sammen med medlemmenes verdi. Vi sliter med strenge hierarkier i mange avdelinger, der noen sitter på toppen og deres ord veier tyngst. Dette gjelder forøvrig ikke bare innsfor avdelingene men i hele partiet. Vi mener at det er helt

nødvendig å bryte ned slike hierarkiske systemer. I hierarkiet er ikke alle like nødvendige, i hierarkiet blir ikke alle like godt hørt, i hierarkiet råder underlegenhet og overlegenhet, i hierarkiet florerer hersketeknikkene, i hierarkiet vil det dannes subkulturer blant de undertrykte. I ei avdeling med sterke hierarkiske tendenser vil en eller annen gang misnøyen komme til overflata, oftere som eksplosjoner enn som konstruktiv kritikk, og faren for splittelse er stor.

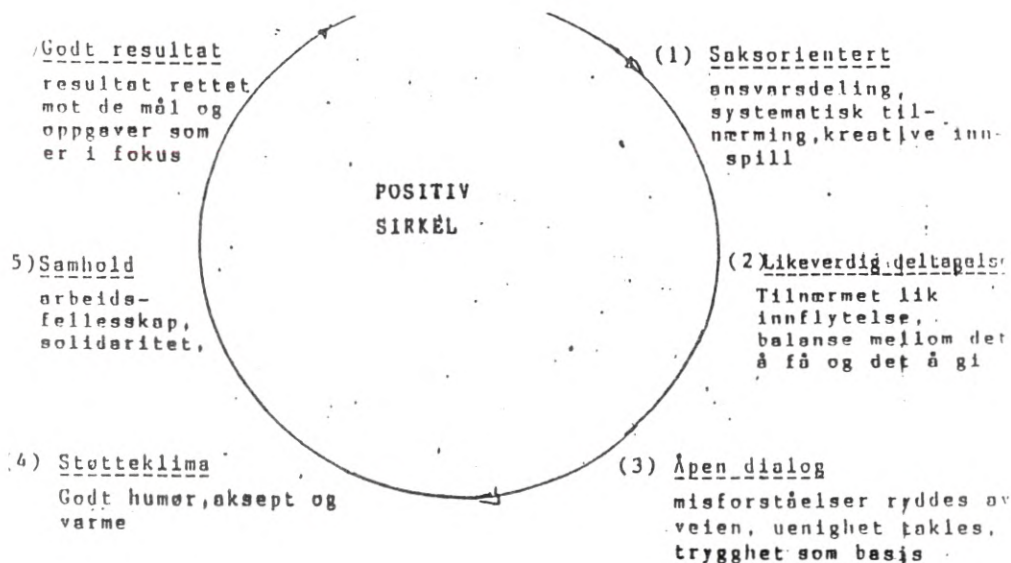
At noen medlemmer har mer kunnskaper i marxismen, vet mer om hva som foregår i Norge og verden enn andre behøver vi ikke trekke i tvil. At noen har mer erfaring fra kamp behøver vi heller ikke trekke i tvil. Men vi har så altfor lett for å høre dem som snakker høyest, og vi har så alt for lett for å tillegge dem som kan mye om "storpolitikk" det høye nivået. Et godt eksempel på det er å trekke inn menns og kvinners verden. Ei jente kan ha stor kamperfaring på et felt som er nesten usynlig, nemlig på hjemmefronten. Hun kan ha lært kolossalt mye om undertrykking og lidelse, om avhengighet til den herskende, om egne krefter og hvordan bygge dem opp, om opprør og det å slå seg fri. Mens det er mannens streikekamp som blir sett. (Forresten er det mest kvinner som streiker for tida så det retter seg vel opp)

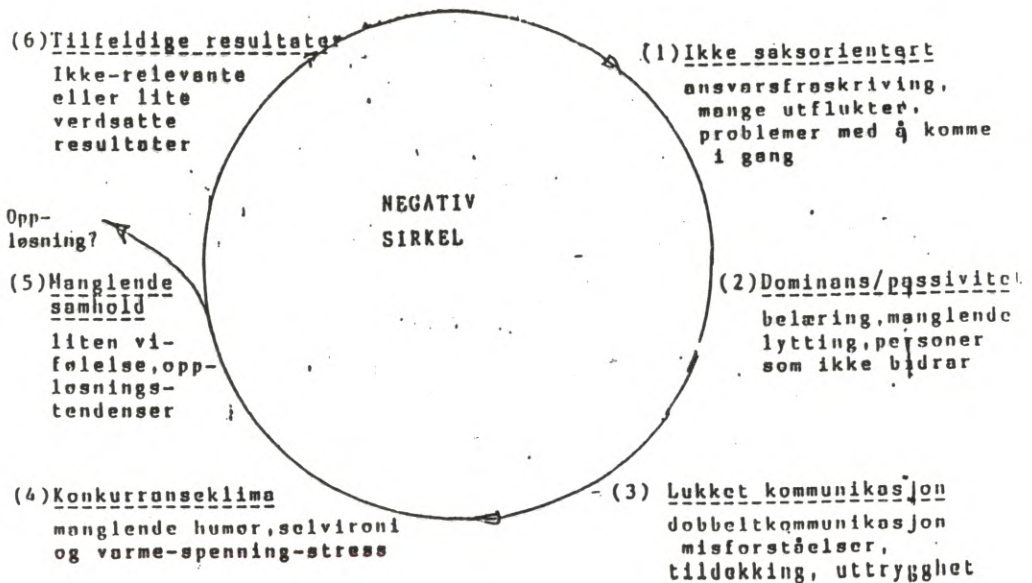
Poenget er at vi må være langt mer årvåkne for alles kunnskaper og erfaring. Det blir tilsammen den styrken som kollektivet trenger. Vi tror vi må snakke mer om hvilke sammensetninger av folk som trengs til ulike oppgaver og valgte organer og om utvikling av folk mer enn dette forslitte "høye" nivået.

Klima.

Det vil være stort sammenfall mellom det klimaet som råder i avdelingen og hva som blir av resultater.

Illustrasjonen under viser sammenhengen mellom klima og hva en får gjort i avdelingen.

3. HVORDAN KAN VI ENDRE JØBBEMETODE I PARTIET?

Vi kan naturligvis sette oss til å diskutere det vi til nå har sagt. Men vår erfaring er at endeløse diskusjoner ofte fører til svært langsom endring, hvis noen endring i det hele tatt. Vi mener at dersom alle kan kaste en del av kjæpphestene sine, og prøve ut en annen måte å jobbe sammen på i praksis, er det bedre enn mange diskusjoner. Det er praksis som vil vise om dette er en bedre metode, om vi oppnår sikrere resultater og bedre klimaet i gruppa. ..

Dette kurset er et redskap for å legge en plan for arbeidet avdelingen. Det er et kurs i organisasjonsutvikling.

Kurset har som målsetting å :

- utvikle et arbeidsfellesskap og et miljø som er preget av engasjement, kreativitet, åpenhet og optimisme. Noe som vi igjen tror vil kunne utløse et større menneskelig potensiale sjøl om mange ytre vilkår setter strenge rammer.
- få til fornyelse og utvikling gjennom en avklaring av den målsettingen som partiet arbeider med å realisere. Vi tror det vil kunne bedre kommunikasjonen mellom medlemmene og klare opp i ulike uskrevne målsettinger som måtte befinne seg i hodene på folk, og som lett fører til ulike krav og forventninger til avdelings og de enkelte medlemmene.
- gjøre alle medlemmene delaktige i avklaring av målsetting.
- utvikle et forpliktende fellesskap der det foreligger en klar ansvars- og arbeidsfordeling
- få til en "kompetanseoppbygging" dvs knytte skolering og studier til oppgavene som skal utføres.
- lette styrets arbeid og bryte ned interessenetninger mellom styret og de øvrige medlemmene.

Kursets innhold:

- inngåelse av forpliktende kontrakt mellom alle medlemmene.
(Alle må være til stede på kurset)
- målavklaring som skal resultere i en utviklings- eller arbeidsplan.
- utarbeide en realistisk plan, men samtidig en utfordring for avdelingen og den enkelte
- utarbeide en plan som er forpliktende, men kan justeres dersom det er enighet om det.
- målene og planen blir styrets "styringsverktøy"
- planen og målene skal gi grunnlag for evaluering.

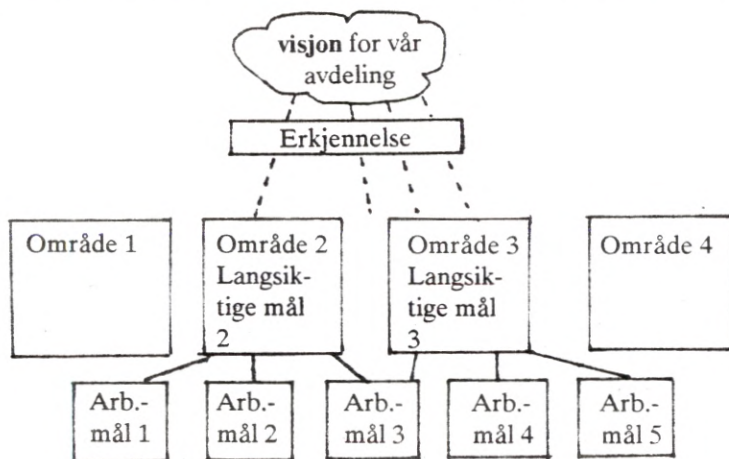
Fase 1: Motivasjon og kontrakt-inngåelse.

Fase 2: Målavklaring: visjonere mål, langsiktige mål og arbeidsmål.

Fase 3: Gjennomføring og justering.

Fase 4: Evaluering, oppsummering og læring.

Overordnede mål og rammer (langtidsplan for partiet som helhet)

Visjon:

- Hva ønsker vi å arbeide i retning av på lang sikt?
- Hva ønsker vi å få til på vårt sted/vårt arbeidsområde hvis vi kunne drømme fritt?
- Hva slags avdeling ønsker vi ?
- Hva slags utvikling ønsker jeg?

Erkjennelse:

- Hvor står vi i dag mht å bygge de revolusjonære kreftene på vårt sted/vårt arbeidsområde?
- Hva har vi fått til, hva trengs?
- Hva er våre sterke og svake sider?
- Hva er den enkeltes sterke og svake sider?
- Andre begrensninger?

Områder:

- Hvilke områder av arbeidet kan det være aktuelt å utvikle når vi ser visjon og virkelighet sammen?
- Hva slags alternativer ser vi?

Langsiktige mål:

Det som utformes som satsningsområde de neste 1-2-3 åra.
Hva ønsker vi å bli flinkere til?

Arbeidsmål:

De skrittene som må tas for å bevege avdelingen i retning av visjon og langsiktige mål. Hva bør vi ha fått til dette året?

Arbeidsmåla utformes, samt påskrives dato for når de skal være gjennomført, og navn på ansvarspersoner.

KVINNEPOLITIKK:

Hvorfor organiserte vi egen kvinneavdeling?

A) Hvorfor var det behov for eget kvinnelag?

Diskusjonene om eget kvinnelag ble reist samtidig med at vi nok en gang tenkte å omorganisere byen vår, i andre avdelinger. For en del av oss var ønsket om en kvinnelag sterkt, om enn av ulike grunner. Noen av oss var veldig frustrerte i det laget vi var og over måten det var organisert på. For det første når det gjaldt å fungere som kommunistisk enhet med ei felles oppgave. Vi hadde en lang tradisjon på aktivitet i Kvinnefronten, men dette ville jo aldri bli ei felles oppgave i en avdeling sammen med menn. Vi ønska at dette skulle være et viktig arbeidsfelt for å trekke jenter nærmere partiet. For de som ikke var fullt så frustrerte, telte det å konsentrere seg om KF-jentene som hovedoppgave mye for enkelte svært aktive.

For det andre følte mange av oss at vi var mindre verdt enn enkelte mannlige kadere, enten det var verdien av det vi gjorde eller hvor «viktige» vi

var i partiet og i avdelinga.

I tillegg følte vi på mange måter at vi dreiv partiarbeidet i avdelinga i tillegg til å skulle jobbe med «jentesaker». Stadige kamper på hvor viktige kvinnespørsmål og kvinnevinklinga på saker var, syntes vi tappa oss for krefter vi kunne trenge til andre ting i ei ellers tøff tid.

For noen jenter hadde tilstandene ført til at de nærmest var apatiske. De visste at de hørte hjemme i partiet, men orka ikke å tenke lenger enn det. De stilte opp av gammel lojalitet.

SÅ: Vi fant ut at kvinnelag ville løse noen problemer og legge forholda til rette for å bedre endel andre viktige saker. Alle følte vi behov for et sterkt sikkerhetsnett, at noen støtta oss og brydde seg om åssen vi hadde det. Noen av oss var slitne og nedkjørt, til tross for den styrken vi egentlig hadde.

Dessuten ønska vi å oppheve skillet mellom hvem som var noe verdt i partiet. Og vi ønsket friske og ærlige

diskusjoner som endte i enhet og konklusjoner. Og ikke minst ville vi at alle skulle jobbe med ei felles hovedoppgave, der alle bidro med sitt og ved hjelp av de andre i laget utviklet seg politisk i laget.

VI TENKTE: Nå orker vi ikke å ta ansvaret for andre enn oss sjøl og det arbeidet vi sjøl skal gjøre. Så får de andre (mannfolka) klare seg sjøl. Nå vil vi *få til noe!*

Vi visste at vi sto nær opp til å kunne rekruttere andre jenter, men slik det var, følte vi ingen entusiasme for å dra dem inn i ei avdeling som vår «gamle».

For enkelte av oss sto frustrasjonene så sterkt etterhvert at vi hadde mistet all glød. Bare bitterhet og trass var igjen. Gjennom sinne og tårer sloss vi faktisk for å orke å *bli* i partiet, da vi sloss for et kvinnelag.

B) Er alle kvinner med oss?

Fra før av var kvinnene spredd på alle avdelingene. Det var en annen avdeling som også hadde høy andel jenter, og som var organisert etter yrkesgruppe. Disse opprettholdt sin avdeling som den var.

De andre ble stilt fritt i sine ønsker. Derfor gikk noen jenter som jobba med Radio RV over i laget som ble organisert rundt denne. Og andre (FÅ) gikk inn i annet arbeid.

Vi som startet kvinnelaget var ca 65% fra et lag og resten kom fra ei anna avdeling. De siste var ganske «ferske» medlemmer.

C) Lagets oppgaver:

Vi har altså vår hovedoppgave på å fostre kvinner, med vår massebasis i Kvinnefronten. Det betyr at vi også har en finger eller ti på 8.mars.

I tillegg selger vi KK på stand, verver abonnenter osv. som resten av partiet.

Vi hadde også en studiesirkel, der vi verva til også andre lag.

Selvfølgelig har vi også ansvar for 1.mai og andre oppgaver som er felles for byen vår, og er trofaste i «bystyret» som partiet har.

D) Gjør de andre noe med kvinnepolitikk?

Ut fra organiseringa blir det jobba med kvinnepolitikk i de andre laga også. Sjøl om de ikke har ansvar for drifta i KF og jentene direkte der.

E) Erfaringene så langt:

Det erklart at kvinnelag ikke løser alt. Vi hadde en periode i fjor høst, da vi ikke fungerte så bra. Da «fløyt» vi i forhold til å ha ei felles oppgave, og det førte til stor frustrasjon igjen. Det ble da også lite skoling. Så vi tok «rev i seila» på nyåret, og brukte deler av ei helg til å legge en framdriftsplan med målsettinger og arbeidsoppgaver. Da retta vi alt inn på ei felles oppgave. Etter det har det gått bedre. Vi har klart å konsentrere oss på et felles område. Ingen tvil om at det er nødvendig, om laget skal overleve.

Det er klart at vi også har mange ting vi vil gjøre og klarer å «rote oss bort i» - aktive folk er mangelvarer på mange områder. Derfor må vi «holde hverandre i ørene» og ta en diskusjon med jamne mellomrom på dette.

Men vi føler at vi har fått til mye bra. I fjor vår hadde vi et «heksekurs» på 4 seminarer i AKPs kvinnepolitikk, som vi med unntak av et seminar laga innledning til og holdt sjøl. Da lærte vi mye politikk!

Vi har også laga 3 program om sexturismen til Thailand, sammen med ei KF-er, dette er sendt i Radio RV og muligens andre steder.

Vi har vel en svakhet. Vi har forbanna oss på å være *best* på endel områder i byen, sånn som innsamling til Radio RV, KK-salg, KK-verving osv.

Det er kanskje fodi vi fikk slengt til oss at våre partikamerater var redd vi ikke skulle ta vår del av det felles arbeidet. Men hvem gjorde største-parten av det før? Vi spørger kun....

F) Permanent ordning?

Det er klart at politisk sett er det uheldig med 2 «leire» i en by. I praksis er det vel heller ikke blitt slik, i og med at alle avdelingene nå har jenter. For å drive diskusjonene og

kjempe for kvinnevinklinga, må begge kjønn være i ei avdeling. Også for at vi skal få tilført noe av menns erfaringer og kunnskap. Det er farlig for enheten i partiet å splitte etter kjønn over lang tid.

Men samtidig er det nødvendig, når det er full skjæring. Det blir en konsekvens av kvinneopprøret mot kvinneundertrykkinga.

Og denne undertrykkinga fins ikke bare i avdelingene. Det trengs grundig loftsrydding helt opp til SK, hvis ideen om at alle i partiet er noe verdt skal gjøres on til praksis. Og sannsynligvis kan dette bli partiets være eller ikke være....

Hilsen

«Pål sine høner»

Kjære EF-motstander!

Noen ideer om hvordan den nye EF-kampen kan startes:

1) Få EF inn på planen nå, for det er snart vårarbeid!

Ja. Vinteren går fort. Erfaringene med å

spre Bondeaksjonen til å bli landsomfattende viser at det går uhyggelig tregt. Også til de progressive som en trodde på forhånd var kampinnstilt. Tenker de på helt andre ting enn aksjoner?

2) «Alle snakker om EF, men ingen gjør noe»

Mange går og venter på initiativ ovafor. At noen i Oslo skal starte en ny Folkebevegelse. I Småbrukarlaget har Alf V. og Arne V. starta arbeid for et informasjonskontor mot EF, og tatt kontakt med andre bygdeorganisasjoner. Det er bra.

Men erfaringene fra oppstartingen av Bondeaksjonen i Nordland viser at en ikke bør vente på initiativ ovafor.

Fylkesinterimsstyret som alle gikk og venta på ble bare et papirstyre. Samtidig må det startes nedafor. Lokalt, grendevís, kommunevis, regionvis. Dessuten viser Bondeaksjonen i Nord Østerdalen og i Leirfjord at de lokalgruppene som starter tidlig, vil bli foregangssentre som går i spissen, har initiativet og bestemmer kursen.

3) Bør kampvillige bondeaktivister overlata til populistene i Småbrukarlagledelsen å ha monopol på EF-kunnskaper?

Ja, det var et ledende spørsmål. Men trengs det at mange kampvillige i tillegg til populistene skaffer seg førstehånds kunnskap om EF-konsekvenser? Systematisk samler artikler fra EF-aviser, ulike tidsskrift osv? Det går an å gå sammen lokalt og abonnere på et tidsskrift der det står om landbruket i EF-land, kvinnebønder i EF, støtteordninger og indre marked. Ring den norske landbruksråden Åskandidaten Helge Stiksrud i EF-kommisjonen i Bryssel.

Tlf. 095 322 230 78 65 og spør om tips til landbruksblader i EF det er lurt å følge med i.

4) Landbruksbladet til RV og AKP bør bli et kompetansesenter for EF-

konsekvenser og EF-motstand.

Dere som samler argumenter og konsekvenser bør skrive inn om det. Dessuten lokale erfaringer og ideer på å starte opp EF-debatten. Da kan vi også målrette denne diskusjonen mot AKPs landsomfattende landbrukskonferanse som skal holdes til vinteren. EF-arbeidet vil sikkert bli et viktig perspektiv på den konferansen. Men vi bør jo ha utvikla noe politikk og prøvd ut noen allianser i kommunen vår, før vi møtes på konferansen for å utveksle erfaringer? Kvinnebønder oppfordres herved til å prøve å få til et opprop: «Kvinnelige bønder mot EF» eller noe sånt og skrive til landbruksbladet hvorfor de ikke får det til!

5) Hovedsvakheten til Bondeaksjonen i Nord Østerdalen var mangelfullt lokalt massearbeid.

Aksjonsstyret ble for mye et topplan pressebyrå, og for lite organisator av massebevegelse i de enkelte bygdene. Det må jobbes for diplomati lokalt. Få lokale AP-politikere, SP-ordførere osv. til å bli intervjuet i avisene mot EF, oppfordre til EF-motstand osv.

Men uansett hvor bra diplomati eller informasjonskontor i Oslo kan bli, må fotfolka reise EF-motstand i den enkelte bygd, den enkelte arbeidsplass, det enkelte boligområde. Tålmodig og systematisk diskutere EF, utvikle argumenter og krav som snakker samme språk som massene i bygda. Massearbeid er tungt og tidkrevende arbeid. Men det er en oppgave for de som er enig med Mao i at «Massene er de virkelige heltene», «Massenes skaperkraft er uendelig» og «Det er massene som gjør revolusjon».

6) Forslag til oppstartingsmodeller i

bygda/ kommunen:

■ *Samle informasjon*

Avisartikler/ be Vederhus eller andre på informasjonsmøte/ diskuter med folk i bygda/ skriv til Landbruksbladet. Hodalen Bondelag i Tolga skal ha stort åpent møte med Hans Haga 4 oktober kl. 20.00 om «Jordbruk, EF og GATT».

■ *Legg fram forslag til vedtak i masseorganisasjonene, de lokale Bondelag og Småbrukarlag til årsmøtene i høst.*

Samordne vedtak innen kommunen og mellom nabokommuner. Allianse mellom arbeidere og bønder, kontakt

Samorg, Lærerlag, Mållag osv. om liknende vedtak. Men folk sier: «Først må vi ha informasjon, så kan vi starte diskusjon, og først etter det kan det bli snakk om vedtak».

■ *Ta initiativ til tverrorganisering.*

Få til samarbeidsmøter mellom lokale Bondelag og Småbrukarlag, fagforeninger osv./ Opprop blant forskjellige politikere og kulturpersoner i kommunen/ Velg bredt interimstyre for «Nei til EF» eller liknende. Store åpne fellesmøter og massekonferanser, bør stå på langtidsplanen!

Helge C.

ANNONSE:

Bygg opp EF-motstanden!

BRUK HEFTET FRA AKP/RV TIL Å ORGANISERE STUDIER.
BÅDE I PARTILAGET OG UTAFOR.

Bestilles hos:

A/S STUDIETJENESTER, boks 8780 Youngstorget
0028 Oslo 1. Tlf. 20 69 12

**Bestill EF-heftet
til AKP og Rød
Valgallianse, kr. 25,-**

Navn

Adresse

Postnr./sted

Trondheimskonferansen.

KONFERANSEN I TRONDHEIM, SOM SANNSYNLIGVIS BLIR HELGA 19 - 20 NOV., SKAL BL.A. FØLGE OPP ARBEIDET MED Å STAKE UT EN *POLITISK PLATTFORM* SOM KAN STYRKE OG VIDEREUTVIKLE OPPRØRET INNAFOR FAGBEVEGELSEN.

DETTE ER NOE SOM ANGÅR *HELE* PARTIET, IKKE BARE KAMERATER MED FAGLIGE TILLITSVERV ELLER SOM HAR FAGLIG ARBEID SOM HOVEDOPPGAVE.

DISTRIKTS- OG PARTILAG MÅ DISKUTERE MATERIALET SOM BLIR LAGT FRAM, OG JOBBE FOR AT DET KOMMER MANGE PÅ KONFERANSEN.

FØLG MED I KLASSEKAMPEN!

SKAU

Innhold:

Leder: Valgfront - topplanstatistikk eller massebevegelse?	s. 2
Økonomi: JA til innsamlings- og lot- teriparti!	s. 4
Et lite gjennombrudd: Flere partiansatte.	s. 6
Hvordan verve medlemmer til støttingen?	s. 6
Partigrunnplan: Kurs for partiavdelinger	s. 7
Kvinnepolitikk: Hvorfor organiserte vi egen kvinneavdeling?	s.15
EF: Kjære EF-motstander!	s.17
Annonse: Bygg opp EF-motstanden!	s.19
Trondheimskonferansen:	s.20